

တက္ကသိုလ်

ဝင်းကြွယ်

မျက်နှာတစ်ထောင်
သိုင်းလွင်ဆိုင်

ပထမပိုင်း

ချင်း : ချင်း : ယွင်၏တောက်ပုံ : စု

(၁)

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး တိမ်တိုက်တိမ်လိပ်များကင်းစင်နေ
၏။ အရုဏ်ဦး၏နေလုံးကြီးသည် တစ်နေ့တာ တွန်းလင်းတောက်ပ
ရန် အားယူစပြုနေပေပြီ။

နံနက်ခင်း၏နှင်းရည်များသည် မြက်ခင်းပြင်တစ်ခုလုံး ရွှဲစို
နေအောင်ပက်ဖျန်းထား၏။ တသုန်သုန်တိုက်ခတ်လာသော လေ
ညှင်းကလေးသည် ပန်းရနံ့များသယ်ဆောင်လာ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပ၍နေလေသည်။

စန့်ကွမ်းကောင်ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးနေသည်။

လောကကြီးသည် အလွန်လှပနေပါတကား။

သူသည် မြင်းဖြူကြီးကိုဖြည်းဖြည်းနှင့်မှန်မှန်မောင်းနှင်နေ
လေသည်။ သူသည် မြင်းဖြူကိုမောင်းနှင်နေရသော်လည်း မည် သည့်
နေရာသွားရမည်ကို မသိပါ။ ကြို့တင်စဉ်းစားခြင်းလည်း မရှိပါ။

ယခု သူသည် နေအိမ်နှင့်လီပေါင်းနှစ်ရာခန့် ဝေးကွာလာပြီ

ဖြစ်သည်။ ယခုတိုင် မည်သည့်နေရာသွားရသည်ကိုဝေခွဲမရနိုင်သေး
ချေ။

“ငါ ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်းထုတ်မိနေတော့သည်။

၀၀၀၀

နေဝင်ချိန်....

ငှက်ကလေးများသည် ပင်ယံထက်၌ ဝဲပျံနေကြလေသည်။

သူတို့သည် တစ်ညတာအိပ်စက်ရန် အသိုက်များဆီပျံသန်း

လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပျံဝဲနေကြသောငှက်ကလေးများကို စန့်ကွမ်းတောင်းက

မော့ကြည့်မိသည်။ ယင်းသို့ကြည့်ရင်း သူ၏ရင်ထဲတွင် မေးခွန်းတစ်ခု

ပေါ်လာသည်။

“နေဝင်တော့မယ်... ဒီနေ့ည ငါဘယ်မှာအိပ်ရမှာလဲ”

သူ ရှေ့သို့လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ရှေ့တွင် အိမ်လေး

များရှိနေသည်ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“အင်း... ရှေ့မှရွာတစ်ရွာတော့တွေ့ပြီး ခွင့်တောင်းပြီးအိပ်

ရတော့မှာပဲ”

သူသည် မြင်းကို ထိုအိမ်ကလေးများရှိရာသို့မောင်းနှင်သွား
လေသည်။

အိမ်ကလေးများသည် ဆယ့်လေးငါးလုံးခန့်ရှိသည်။

သို့သော် ရွာကလေးမဟုတ်ပါ။

လမ်းမ၏ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တန်းစီဆောက်လုပ်
ထားသောဆိုင်ခန်းများသာဖြစ်လေသည်။

စားသောက်ဆိုင်များ၊

တည်းခိုခန်းများ၊

ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်များ၊

အဝတ်အထည်ဆိုင်များ...

စန့်ကွမ်းတောင်းသည် မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။

စားသောက်ဆိုင်မှလုလင်နှစ်ယောက်သည် ကမန်းကတန်း

ကြိုဆိုကြသည်။

“အစ်ကိုလေး ကြွပါ။ အကောင်းဆုံးဟင်းလျာရှိပါတယ်...”

အကောင်းဆုံးအရက်လဲ ရှိပါတယ်”

“မင်းတို့ဆိုင်မှာတည်းခိုလို့ရမလား”

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ... အကောင်းဆုံးအခန်းလဲရှိပါတယ်”

“ကောင်းပြီ... ငါ့မြင်းကိုအစာရေစာကျွေးလိုက်... ပြီးတော့

သန့်ရှင်းအောင်ဆေးကြောလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်က မြင်းကိုဆွဲခေါ်သွားသည်။

အခြားဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်က စန့်ကွမ်းတောင်းအား

ဆိုင်ထဲသို့ကြိုဆိုသွားလေသည်။ ဆိုင်ခန်းထဲဝှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့်
စန့်ကွမ်းတောင်းမှာ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

ဆိုင်ခန်းထဲတွင် လူလေးငါးဦးခွဲခန့် စားသောက်နေကြ
၏။ အလုပ်ကြမ်းသမားများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှ အလွန်ဆိုး
ရွားသောအနံ့အသက်များ လေမှာဝဲ၍ပျံ့လာ၏။

“ထိုင်ပါအစ်ကိုလေး”

ဆိုင်လုလင်က ညစ်ပတ်ပေရေနေသော အဝတ်တစ်ထည်
ဖြင့် ဆီတစ်လက်မခန့်ထူနေသောစားပွဲကိုသုတ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုင်ခုံကလည်း ဟောင်းနွမ်းနေ၍ထိုင်ချလိုက်လျှင် ကျိုးပဲ့
သွားမည်လားဟုထင်ရလေသည်။

“ထိုင်ပါအစ်ကိုလေး”

ဆိုင်လုလင်က လောကွတ်ချော်နေသောကြောင့် စန့်ကွမ်း
တောင်းက သတိကြီးစွာဖြင့်ထိုင်ချလိုက်သည်။

တော်ပါသေး၏။

ထိုင်ခုံကကျိုးမသွားပါ။

“ဘာသုံးဆောင်မလဲ အစ်ကိုလေး”

စန့်ကွမ်းတောင်းက....

“အမဲသားကြောနဲ့ဝမ်းဖြူတစ်ပွဲပေးပါ”

“အရက်ကော”

“မလိုတော့ပါဘူး”

ဆိုင်လုလင် ထွက်ခွာသွားသည်။

စန့်ကွမ်းတောင်းသည် ဆိုင်အခြေအနေကိုကြည့်ကာ စိတ်မ

သက်မသာနှင့်သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

၀၀၀၀

စားပွဲပေါ်၌ ထမင်းပန်းကန်တစ်ဝက်ခန့်ကျန်သေး၏။

အမဲသားကင်မှာလည်း သုံးလေးတုံးမျှသာကုန်၏။

သို့သော် ရေနွေးကြမ်းအိုးမှာမူ တစ်အိုးလုံးကုန်ခမ်းသွား

ပြီဖြစ်လေသည်။

စန့်ကွမ်းတောင်း ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“ငါနေမယ့်အခန်း... ဘယ်မှာလဲ”

ဆိုင်လုလင်က သူ့ကိုအံ့သြစွာကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုလေး... ဘာမှလဲမစားပါလား”

စန့်ကွမ်းတောင်းက အဖြေမပေးဘဲ သူနေထိုင်မည့်အခန်း
ကိုမေးနေ၏။

“ငါနေရမယ့်အခန်းလိုက်ပို့”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

၀၀၀၀

စန့်ကွမ်းတောင်း နှာခေါင်းရှုံ့သွားရပြန်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်လိုက်ပို့ပေးသောအခန်းရှေ့တွင်ရပ်ကာ....

“ဒါက ဘာအခန်းလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။

အခန်းထဲတွင် အလွန်ဟောင်းနွမ်းနေသောကွပ်ပျစ်တစ်လုံး

နှင့်ခေါင်းအုံးတစ်လုံးရှိ၏။

ခေါင်းအုံးမှာ အဝတ်အထည်ခေါင်းအုံးမဟုတ်ဘဲ ဝါးလုံးဖြင့်

ပြုလုပ်ထားသောခေါင်းအုံးဖြစ်သည်။

ဆိုင်လုလင်ကမျက်နှာချိုးသွေးရင်း....

“ဒီအခန်းဟာ ကျွန်တော်တို့တည်းခိုခန်းမှာ အကောင်းဆုံး

အခန်းပါခင်ဗျာ”

စန့်ကွမ်းတောင်း စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေသည်။

ညမှောင်နေပြီဖြစ်သည်။

အခြားနေရာသွားရန်လည်း အချိန်မရတော့ပါ။

သူသည် မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ထိုင်ချလိုက်
လေသည်။ ဆိုင်လုလင်က ဆီမီးခွက်တစ်လုံး စားပွဲပေါ်ချထားပြီး
ထွက်ခွာသွားလေသည်။

စန့်ကွမ်းတောင်းသည် အလင်းရောင်မှေးမှိန်နေသော ဆီမီး
ခွက်ကိုမီးငြိမ်းပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါ အိမ်ကနေထွက်လာတာမှားနေပြီလားမသိဘူး”

၀၀၀၀

တစ်ညတာ...

တစ်ညတာဟူသောအချိန်သည် စန့်ကွမ်းတောင်းအဖို့
ဆယ်နှစ်မကအချိန်ကြာသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

နေရောင်ခြည်စတင်ထွက်ပေါ်လာမှ သူစိတ်သက်သာရာရ
သွားလေသည်။

လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ပြီး ထိုင်ရာမှထရပ်ကာ အပျင်း
တစ်ချက်ဆန့်လိုက်လေသည်။

“အင်း... အခုမှပဲဝဋ်ကျွတ်တော့တယ်”

အခန်းတံခါးကို အားရပါးရဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဝုန်...”

တံခါးတစ်ချပ်လုံး ပြုတ်ကျသွားသောကြောင့် အသံများ
မြည်ဟိန်းသွားလေသည်။

သူကပင် ထိတ်လန့်သွားမိလေသည်။

အိပ်နေသောသူများ အားလုံးလန့်နိုးသွားကြသည်။

ဆိုင်ရှင်နှင့်ဆိုင်လုလင်နှစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာ
ကြလေသည်။

သူတို့သည် ပြုတ်ကျနေသောတံခါးချပ်ကိုကြည့်ကာ...

“ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲအစ်ကိုလေး”

စန့်ကွမ်းကောင်း အဖြေမပေးပါ။

“ကျုပ်သွားမယ်... ငွေဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကလက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြလိုက်သည်။

“စုစုပေါင်း ငွေတစ်ကျပ်သားပါ”

စန့်ကွမ်းကောင်းက ငွေတုံးလေးတစ်တုံးကိုထုတ်၍ပစ်ပေး

လိုက်သည်။

“ရော့ငွေ... ငါ့မြင်းကိုဆွဲလာခဲ့”

၀၀၀၀

(၂)

နေလုံး ကြီး သည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှလွတ်မြောက်လာပြီ ဖြစ်
လေသည်။

နွေးထွေးသောနေရောင်ခြည်အောက်တွင် စန့်ကွမ်းတောင်း
က မြင်းကိုရပ်တန့် လိုက်သည်။

မြင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး လမ်းဘေးရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်
ထိုင်ချလိုက်သည်။

ခရီးပန်းနေသောကြောင့်မဟုတ်ပါ။

မည်သည့်နေရာ ဆက်သွားရမည်ကို စဉ်းစား၍မရသော
ကြောင့် ယခုကဲ့သို့မြင်းကိုရပ်တန့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါ ဒီလိုသွားလို့မဖြစ်သေးဘူး”

ရုတ်တရက် အသံတစ်သံပွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်
ရသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

စန့်ကွမ်းတောင်း ထိတ်မနဲဖြစ်သွားသည်။

သူထိုင်နေသောကျောက်တုံး၏နောက်ကွယ်တွင် ကြီးမားသောသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိလေသည်။

ထိုအသံသည် သစ်ပင်၏နောက်ကျောမှထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

စန့်ကွမ်းတောင်း ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။

“စကားပြောတာဘယ်သူလဲ”

သစ်ပင်၏နောက်ကွယ်မှလူတစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး လှမ်းထွက်လာလေသည်။

သူနှင့်အတူ မြင်းညှိတစ်ကောင်ပါ၊ပါရှိလာလေသည်။

စန့်ကွမ်းတောင်းက ထိုသူအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်လေ၏။ ရုပ်ရည်ချောမောခြင်းမရှိသော်လည်း မျက်ခုံးမွေးထူထူ မေးရိုးကားကား ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကျစ်လျစ်ပြီး ယောက်ျားပီသသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

ထိုလူငယ်ကလည်း စန့်ကွမ်းတောင်းအား အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။ အလွန်ငယ်ရွယ်နုနယ်သော လူလင်ပျိုလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်မှာ မိန်းမချောချောသည်။

ဝတ်ဆင်ထားသောအဝတ်အစားနှင့် ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် စာပေသမားဖြစ်ရမည်ဟု မှတ်ချက်ချမိ လေသည်။

သို့သော် သူ၏ကျောပေါ်တွင် ဓားတစ်လက်ပါရှိလာသော ကြောင့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်လည်းဖြစ်နိုင်သည်ဟု ခန့်မှန်းမိလေ သည်။

ထိုလူက လေးလေးစားစားဖြင့် စန့်ကွမ်းတောင်းအား နှုတ် ဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလီစန်းလုံပါ... မိတ်ဆွေကဘယ်သူပါလိမ့်”

စန့်ကွမ်းတောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်စန့်ကွမ်းတောင်းပါ၊ သိရတာဝမ်းသာပါတယ်”

လီစန်းလုံ၏ထူပျစ်သောမျက်ခုံးမွေးအစုံသည် နဖူးပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ နုနုနယ်နယ်နဲ့နာမည်က ကြောက် စရာကောင်းနေပါလား”

စန့်ကွမ်းဆိုသည်မှာ အမျိုးအနွယ်ဖြစ်သည်။

တောင်းဆိုသည်မှာ ‘ဓား’ဟုအဓိပ္ပာယ်ရသည်။

စန့်ကွမ်းတောင်းက မပြုံးမရယ်ခပ်တည်တည်ဖြင့်....

“လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုရင် ကျုပ်ကိုကြောက်စရာမလို
ပါဘူးဗျာ”

လီစန်းလုံကရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား စကားတော်တော်တတ်တာပဲ”

စန့်ကွမ်းတောင်း စကားမပြောတော့ပါ။

မြင်းဖြူပေါ်သို့ လွှားခနဲခုန်တက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မြင်းကိုမောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

လီစန်းလုံက တရွေ့ရွေ့ထွက်သွားသော စန့်ကွမ်းတောင်း

၏နောက်ကျောကိုလှမ်းကြည့်ရင်...

“တော်တော်မာနကြီးတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ”

သူသည် ကျောက်တုံးပေါ်သို့ထိုင်ချလိုက်ရင်...

“အင်း... သူများကိုသာပြောနေတာ ငါကိုယ်တိုင်တောင်

ဘယ်ကိုသွားရမှန်းမသိဘူး”

(၃)

လုယန်းမြို့...

ဧည့်ကြိုစားသောက်ဂေဟာ....

ဤစားသောက်ဂေဟာသည် လုယန်းမြို့တွင် အကြီးကျယ်ဆုံးနှင့်အထက်တန်းအကျဆုံးစားသောက်ဆိုင်ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်းလိုလို စားသောက်သူများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေလေ့ရှိသည်။

မွန်းတည့်ချိန်တွင် ဧည့်ကြိုစားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး နေရာမလပ် လူပြည့်ကျပ်နေ၏။

စန့်ကွမ်းတောင်းသည် ထိုဆိုင်လေးသို့ရောက်ရှိလာပြီး အပေါ်ထပ်တွင် နေရာရလိုက်လေသည်။

ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ စားပွဲခုံတွင်ဖြစ်သည်။

ထိုစားပွဲတွင် လူသုံးယောက်ရှိနေ၏။

စန့်ကွမ်းတောင်းက ကျောပေါ်လွယ်ထားသော အိတ်လေး

ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် စားပွဲထိုးလာရောက်ချပေး
သောထမင်းနှင့်ဟင်းကို အားရပါးရစားသောက်လေသည်။

ခဏအကြာတွင် ထိုင်နေသောလူသုံးယောက် စားသောက်
ပြီး၍ထွက်ခွာသွားလေသည်။

စန့်ကွမ်းတောင်းလည်း စားသောက်ပြီးဖြစ်နေသဖြင့် ဆိုင်
လုလင်ကိုခေါ်လိုက်သည်။

“စာရင်းရှင်းမယ်ဟေ့”

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက် ပြေးလွှားလာသည်။

“ငွေတစ်ကျပ်ခွဲသားပါ”

စန့်ကွမ်းတောင်းက စားပွဲပေါ်ချထားသောအိတ်ကလေးကို
လှမ်းယူလိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏ငွေအိတ်ကလေးမှာမရှိတော့ပါ။

သူနှင့်အတူထိုင်နေသောလူသုံးယောက်က ယူသွားခြင်းဖြစ်
လိမ့်မည်။

သူ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်မှနေ၍လမ်းပေါ်သို့လှမ်းကြည့်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်
သွားနေသည်ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့လူတွေ ရပ်လိုက်”

အသံကြားရသည်နှင့် ထိုလူသုံးယောက်သည် ရပ်မသွားဘဲ
သုတ်ခြေတင်ပြေးလေတော့၏။

“မပြေးနဲ့”

စန့်ကွမ်းတောင်းကလှမ်းအော်ရင်း ပြတင်းပေါက်ကိုကျော်
ကာ အောက်သို့ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်—

ထိုသုံးယောက်နောက်သို့ပြေးလိုက်သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

စန့်ကွမ်းတောင်း၏ကိုယ်ဖော့ပညာသည် အလွန်အဆင့်
မြင့်လှ၏။ ထို့အတူ ရှေ့မှပြေးနေသောလူသုံးယောက်၏ကိုယ်ဖော့
ပညာကလည်းမခေပါ။ စန့်ကွမ်းတောင်းသည် ထိုလူသုံးယောက်
အနက် နှစ်ယောက်ကိုအမီလိုက်နိုင်သော်လည်း ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့်အကွာ
ထိသာလိုက်နိုင်လေသည်။

စန့်ကွမ်းတောင်း၏ဌေးအိတ်သည် ထိုအဘိုးအိုလက်ထဲ၌ ရှိ
နေ၏။ ထို့ကြောင့် စန့်ကွမ်းတောင်းသည် ထိုအဘိုးအိုနောက်သို့သာ
သဲသဲမဲလိုက်နေရတော့သည်။

အဘိုးအိုက ရှေ့ဆုံးမှပြေးနေရ၏။

စန့်ကွမ်းတောင်းက နောက်မှလိုက်နေရ၏။

သူက အစုမ်းကုန်ကြိုးစားနေသော်လည်း အဘိုးအိုအား
မမီပါ။ ပြေးရင်းလိုက်ရင်း သူတို့သည် မြို့ပြင်သို့ရောက်ရှိသွားကြ
သည်။ အဘိုးအိုက ရုတ်တရက်ခြေလှမ်းရပ်ပြီး နောက်သို့လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။

စန့်ကွမ်းတောင်းလည်း လိုက်နေရာမှအလိုလို ခြေလှမ်းရပ်
လိုက်သည်။ အဘိုးအိုကရယ်ပြလိုက်ပြီး....

“မင်း ငါ့နောက်ဆက်လိုက်မယ်ဆိုရင် အမောဆိုပြီး သေ
သွားနိုင်တယ်”

စန့်ကွမ်းတောင်းမှာ အမှန်တကယ်ပင် မောဟိုက်နေ၏။

“ကျွန်တော့်ငွေအိတ် ပြန်ပေးပါဗျာ”

စန့်ကွမ်းတောင်းက တောင်းပန်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုသည် လမ်းဘေးရှိ အလွန်မြင့်မားသော သစ်ပင်

တစ်ပင်အောက်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ... မင်းငွေအိတ်ပြန်ပေးမယ်... ဒါပေမဲ့ မင်းရ
အောင်ယူနိုင်ရမယ်”

သူကပြောပြီး ငွေအိတ်ကို ထိုမြင့်မားသောသစ်ပင်၏ထိပ်
ဖျားသို့ပစ်တင်လိုက်သည်။ သစ်ပင်ရှိရာသို့ ငွေအိတ်မရောက်မီမှာပင်
လူရိပ်တစ်ရိပ် ရုတ်တရက် လေထဲဝဲပျံလာပြီး ထိုငွေအိတ်ကိုဖမ်းယူ
လိုက်သည်။

စန့်ကွမ်းတောင်းသည် ထိုလူအားလှမ်းကြည့်ရင်း လွတ်ခနဲ
အသံထွက်သွားလေသည်။

“ဟင်... လုရှောက်တုံး”

ထိုလူ အနည်းငယ်အံ့အားသင့်သွားပြီး...

“မင်းငါ့ကိုသိလို့လား”

ဟုမေးလိုက်၏။

စန့်ကွမ်းတောင်းကခေါင်းခါပြသည်။

“ဒါဖြင့် ငါ့နာမည်ကိုဘာကြောင့်သိနေတာလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ မျက်ခုံးမွေးက ဘယ်သူနဲ့မှမတူဘဲ နှုတ်ခမ်းမွေး
နဲ့ဆက်နေတာကိုး”

“ဟုတ်ပါရဲ့... ငါ့မျက်ခုံးမွေးနဲ့နှုတ်ခမ်းမွေးက ငါ့ရဲ့သင်္ကေတ
ဖြစ်နေမှကိုး”

လူရှောက်တုံးသည် စန့်ကွမ်းတောင်းအား အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်ပြီး...

“မင်းဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။

“ကျုပ်စန့်ကွမ်းတောင်း”

“မင်းလိမ်ပြောနေတာ”

စန့်ကွမ်းတောင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဗျာ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“မင်းဟာ နုနုနုနုနုနုကဗျာဆရာတစ်ယောက်ပဲ ပေါက်
နေတယ်၊ ဒီနာမည်နဲ့မလိုက်လို့ပါ”

စန့်ကွမ်းတောင်းက အားတုံ့အားနာဟန်ဖြင့်...

“အခြေအနေအရ နာမည်လိမ်ပြောတာကို တောင်းပန်ပါ
တယ်ခင်ဗျာ”

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ... သိုင်းလောကဆိုတာ သူရဲကောင်းတွေ
ရှိသလို လူလိမ်လူကောက်တွေလဲ အများကြီးရှိတာပဲ၊ သတိထား
တာကောင်းပါတယ်”

အဘိုးအို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။

“လုရှောက်တုံး... မင်းငါ့စွပ်ရှပ်ပြန်ပြီ”

လုရှောက်တုံးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ထိုအဘိုးအိုနှင့် စန့်
ကွမ်းတောင်းကိုမိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

သူက အဘိုးအိုဘေးလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး...

“သူက လူကြီးလဲမကျ ကလေးလဲမကျတဲ့ စောရကြယ်
တံခွန်ဆိုတဲ့လူပါပဲ”

လုရှောက်တုံးက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအဘိုးကြီးကငွေလိုချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး... တစ်ခါ တစ်ခါ
ကလေးစိတ်ပေါက်ပြီး သူများကိုစတတ်တာတော့ရှိတယ်”

စန့်ကွမ်းတောင်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ...

“ကျွန်တော် လေးစားပြီးသားပါ”

စောရကြယ်တံခွန်က လုရှောက်တုံးအနီးသို့ချဉ်းကပ်သွား
သည်။

“လုရှောက်တုံး... မင်း ငါ့အလုပ်ကိုဖျက်ဆီးလိုက်တဲ့အတွက် အရက်တစ်အိုးတိုက်ရမယ်”

စောရကြယ်တံခွန်ကပြောရင်း လုရှောက်တုံးအား ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

စန့်ကွမ်းတောင်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိကြည့်ပြီးမှ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ သိပ်ကံကောင်းတယ်... သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားတဲ့သိုင်းသမားခြောက်ယောက်ထဲက နှစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရလို့ပဲ”

သူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကျေနပ်နေမိလေသည်။

၀၀၀၀

(၄)

မြို့ကလေး၏ဆင်ခြေဖုံးတစ်နေရာဖြစ်သည်။

ထိုနေရာတွင် အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ အရက်ဆိုင်မှာ ဝါးဖြင့်တည်ဆောက်ထားသောတဲကလေးတစ်လုံးဖြစ်သည်။

တဲကလေး၏အရှေ့မြေကွက်လပ်ပေါ်တွင် ဝါးလုံးတစ်လုံး စိုက်ထား၏။ ဝါးလုံး၏ထိပ်ဖျားပေါ်၌ အရောင်ပင်ခွဲခြား၍မရသော အဝတ်ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုချိတ်ထားလေသည်။

ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင်....

“အရက်ဆိုင်”

ဟု မညီမညာသောလက်ရေးဖြင့်ရေးသားထားလေ၏။

ဤအခြင်းအရာကြောင့် အရက်ဆိုင်ပေါ် အထင်သေးလျှင် အမှားကြီးမှားလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

ဤဆိုင်တွင်ရောင်းချနေသောအရက်သည် မြို့ကြီးပြကြီးရှိ ဆိုင်မှအရက်များထက် များစွာကောင်းနေသည်။

အထူးသဖြင့်....

ဤဆိုင်သို့ သိုင်းလောကမှကျော်ကြားသောပုဂ္ဂိုလ်များ မ
ကြာမကြာလာရောက်စားသောက်တတ်ကြလေသည်။

၀၀၀၀

ညနေဆည်းသာအချိန်....

အရက်ဆိုင်လေးတွင် အရက်သောက်သူများဖြင့် အလွန်
စည်ကားနေသည်။ သူတို့သည် ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်ကိုယ် ဝိုင်းဖွဲ့သောက်
ရင်း အဘောင်အာရင်းသန်သန်ပြောဆိုနေကြ၏။

သူတို့သုံးယောက်မှာ လုရှောက်တုံး၊ စောရကြယ်တံခွန်နှင့်
ရသေ့ကြီးတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ရသေ့ကြီးသည် လုရှောက်တုံးတို့အဖွဲ့မှဖြစ်၏။

လုရှောက်တုံးက အရက်တစ်ခွက်မော့သောက်ရင်း စောရ
ကြယ်တံခွန်အားမေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“စောရ... ခင်ဗျား ဒီလောက်တောင်မွဲနေပြီလား၊ သူများ
ငွေကိုတောင် လုပြေးရတယ်လို့”

“ဟေ့... မင်းစကားရပ်လိုက်”

စောရကြယ်တံခွန်ကဟန့်တားလိုက်သည်။

“ငါ့အကြောင်း မင်းသိသားနဲ့ ဘာကြောင့် အပြစ်ပြောနေရတာလဲ”

“ကောင်းပြီ... မင်း ဘာကြောင့် ဒီငွေအိတ်ကိုလုရလဲဆိုတာ ရှင်းပြပါ”

“ငါမေးဦးမယ်”

“မေးလေ”

“ငွေအိတ်ပိုင်ရှင်ဟာ ယောက်ျားလေးလား မိန်းကလေးလား”

“မိန်းကလေး... ”

“ဟုတ်ပြီ... ငါ ဘာကြောင့် ငွေအိတ်ကိုလုတယ်ဆိုတာ မင်း နားလည်ဖို့ကောင်းပြီ”

“ငါ နားမလည်ဘူး”

“ဒီမိန်းကလေးက ယောက်ျားလိုဟန်ဆောင်ထားတယ်၊ မင်းနဲ့ငါတောင် သူ့ကိုမိန်းကလေးပါလို့သိရင် တခြားလူတွေကော မသိနိုင်ဘူးလား”

“အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူတွေကတော့ သိပါတယ်”

“ဒီမိန်းကလေးဟာအသက်ငယ်သေးတယ်၊ အတွေ့အကြုံနုသေးတယ်၊ ဒီငွေအိတ်နဲ့လျှောက်သွားရင် ဒုက္ခမရောက်ပေဘူးလား”

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီ”

“အခု သူငွေအိတ်ပြန်ရသွားပြီ... အိမ်ပြန်မယ်လို့ မင်းထင်သလား”

လုရှောင်တုံးက စားပွဲကိုရိုက်ပုတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒီကောင်မလေးတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ”

လုရှောက်တုံး ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး... ငါလိုက်သွားမှဖြစ်မယ်”

၀၀၀၀

လုရှောင်တုံးသည် ထွက်ခွာသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လေသည်။ ရသေ့ကြီးက သူ၏လက်ကိုဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

လုရှောင်တုံးကလှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ရသေ့ကြီးက....

“ထိုင်ပါဦးလေ”

လုရှောက်တုံးသည် ရသေ့ကြီးအကြောင်း ကောင်းစွာသိရှိထားသူဖြစ်၏။

ရသေ့ကြီးတွင် အကြောင်းတစ်ခုခုရှိရမည်ဟုယုံကြည်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“မင်းကို ခုတလောမတွေ့ပါလား... ဘယ်သွားနေတာလဲ”

ရသေ့ကြီး၏မဆီမဆိုင်မေးခွန်းကြောင့် လုရှောက်တုံးမှာ အနည်းငယ်စိတ်တိုသွားလေသည်။

သို့တိုင်အောင် သူကအမှန်အတိုင်းဖြေလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် နှင်းတောင်ကိုဖျောက်နေလို့ပါ”

“ဘယ်လောက်ကြာသွားသလဲ”

“ခြောက်လ”

ရသေ့ကြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“ဪ ဒါကြောင့်ကိုး”

ရသေ့ကြီး၏စကားများသည် ပဟေဠိဆန်လှပေသည်။

လုရှောက်တုံး စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။

“ဒါပဲလား... ကျုပ်သွားတော့မယ်”

လုရှောက်တုံးက ပြောပြီးထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်။

ရသေ့ကြီးကသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်စကားကိုဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲသွားရင် မင်းမှား

လိမ့်မယ်”

လုရှောက်တုံး ထိုင်ချလိုက်ရပြန်လေသည်။

“ကျုပ်နားထောင်မယ်... ပြောပါ”

ရသေ့ကြီးက သူ၏မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“မင်း နှင်းတောင်ကိုသွားနေတဲ့ခြောက်လအတွင်း သိုင်း

လောကမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာကြားမိလား”

လုရှောက်တုံးက စောရကြယ်တံခွန်ဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်
သည်။

“စောရ... ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

စောရကြယ်တံခွန်က ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

“မျက်နှာတစ်ထောင်ဒေဝီ...”

လုရှောက်တုံးမျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“မျက်နှာတစ်ထောင်ဒေဝီဟာ လွန်ခဲ့တဲ့(၁၅)နှစ်လောက်
က သိုင်းလောက,က ကွယ်ပျောက်သွားပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... ခုတော့...”

“ခုတော့ တစ်စခန်းပြန်ထလာပြီဆိုပါတော့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... မင်းကိုငါပြောပြဖို့မေ့နေတာ”

“ထားပါတော့လေ... ကျုပ် မိန်းကလေးကိုကူညီဖို့သွားတာ
နဲ့ဘာဆိုလို့လဲ”

“အဲဒီမိန်းကလေးနာမည် စန့်ကွမ်းတောင်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ”

ရသေ့ကြီးကကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“မျက်နှာတစ်ထောင်ဒေဝီရဲ့နာမည်ကော”

လုရှောက်တုံး ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

မျက်နှာတစ်ထောင်ဒေဝီ၏အမည်မှာလည်း စန့်ကွမ်းတောင်း ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလော။

၀၀၀၀

လုရှောက်တုံးသည် အတန်ကြာငေးဝိုင်းသွားသည်။

အရက်ကိုလည်း တစ်အိုးထပ်မံမှာကြားပြီး မော့သောက်လိုက်သည်။ ရသေ့ကြီးနဲ့စောရကြယ်တံခွန်တို့လည်း အရက်သောက်နေကြသည်။ မည်သူမျှ စကားမပြောကြတော့ပါ။

အတန်ကြာမှ လုရှောက်တုံးက ရသေ့ကြီးအား ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ရသေ့ကြီးဆိုလိုတာက ကျုပ်တွေ့ခဲ့တဲ့မိန်းကလေးစန့်ကွမ်းတောင်းဟာ မျက်နှာတစ်ထောင်ဒေဝီဖြစ်နေတယ်ဟုတ်လား”

ရသေ့ကြီးက...

“မင်းတို့ပြောတဲ့စန့်ကွမ်းတောင်းမိန်းကလေးကို ကျုပ်မမြင်ဖူးပါဘူး၊ မင်းတို့ပြောတဲ့စကားသံကိုကြားရတာမှ ဒီမိန်းကလေးအပေါ် သံသယဖြစ်မိတာပါ”

လုရှောက်တုံးကပြုံးလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ရသေ့ကြီးရယ်”

“မဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်းပြောစမ်း”

“မျက်နှာတစ်ထောင်ဒေဝီဟာ အနည်းဆုံးအသက်လေးဆယ်နားကပ်နေပါပြီ၊ ဒီမိန်းကလေးဟာ အသက်နှစ်ဆယ်တောင်မပြည့်သေးပါဘူး”

လုရှောက်တုံးကသက်သေထူသည်။

“ကျုပ်ပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

စောရကြယ်တံခွန်ကခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရသေ့ကြီး... ဒီမိန်းကလေးက နုနုနယ်နယ်ရှိပါသေးတယ်”

“မျက်နှာတစ်ထောင်ဒေဝီမှာ တခြားနာမည်တစ်ခုရှိသေးတယ်လေ... မေ့နေပြီလား”

စောရကြယ်တံခွန်က ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ လုရှောက်တုံးလည်းမျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။